

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣ ΣΕ

Ἀκροστιχίδα μὴ ζητῆς,
Γιὰτὶ ὁ φτωχὸς ζηλεύω
Νὰ ἰδῇ ἄλλο μάτι τ' ὀμοῦ
Ποῦ μυστικὰ λατρεύω.

Μήπως τὰ θεῖα τὰ γράμματα,
Ὅπου τὸ σχηματίζουν,
Εἶν' ἀρκετὰ γιὰ νὰ πλεχθοῦν
Μ' ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἀξίζουν;

Ἄνθους πῶς μοιάζεις, νὰ σοῦ 'πῶ;
Πλὴν ἄνθος εἶσαι μόνη.
Νὰ γράψω γιὰ τὰ στήθη σου;
Σοῦ τὰ φθονεῖ τὸ χιόνι.

Λαμπρὸ νὰ εἰπῶ τὸ μέτωπο,
Ἐνῶ 'σαι σὺ φεγγάρι;
Νὰ εἰπῶ τὸ δάκρυ σου δροσιτ',
Ποῦ 'ναι μαργαριτάρι; —

Ἰχθυὸς δὲν βλέπω ἀνθρώπινο
Σ' ἐσέ, βασιλίσσά μου,
Πῶχρὲς ἐμὲ γιὰ σκλάβο σου
Καὶ θρόνο τὴν καρδιά μου.

Ἀλλὰ τί βλέπω; . . . Ὅσο κλεισὰ
Καὶ ἂν ἔμειναν τὰ χεῖλη,
Μοῦ ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸ
Τὸ ἀσιτόχαστο κονδύλι!

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ἐνθυμήσου ζῆαν ἐμπρὸς μου
Πλάσμα ἐφάνης τ' οὐρανοῦ,
Καὶ σὲ εἶδεν ὁ ὀφθαλμὸς μου
Μὲ τὸν φόβον τοῦ δειλοῦ!
Πῶς μαγεύθησαν καὶ ἦσαν
Ἡ ψυχὰς μας μία λατρεία,
Μὴ χάρ᾽, μὴ ἀρμονία.

Ἐνθυμήσου ἐκεῖ τὸ δάκρυ
Ποῦ 'ς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
Ἐπρωτόλαμψε 'ς τὴν ἄκρη
Τ' οὐρανοῦ σου τοῦ 'ματιοῦ,
Καὶ 'ς τὸ 'πῆρε ὁ στεναγμὸς μου
Νὰ τὸ ἔχη γιὰ καμάρι,
Ἀκριβὸ μαργαριτάρι.

Ἐνθυμήσου πῶς ἐγύρην
Τ' ἄττρα τότε ὅλα μαζῇ
Καὶ τὸ πρῶτο ΝΑΙ μᾶς 'πῆραν
Μόλις εἶχε πρωτοβγῆ
Ἀφ' τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας,
Καὶ μᾶς ἔδενε αἰωνία
Θεοῦ ἔρωτος φιλία.

Ποῦ μᾶς φεῖγαν σὴν λιθίαν
'Σ τὸν αἰθέρα οἱ στεναγμοί,
Κ' ἡ ἐλπίς μερτιᾶς στεφάνι
Μᾶς φοροῦσε 'ς τὴν κορφῇ,
Κι' ἀνθοφόρα ἦ Εὐτυχία
Εἰς τὰ στήθη μας γελοῦσε,
Καὶ ὁ κακίρος μᾶς ἐφθονοῦσε.

Ποῦ γυρμένη 'ς τὸ πλευρὸ μου
Μὲ χτυποκάρδο θερμὸ